

MILŽINIŠKAS ŠEIMOS SAVAITGALIS: DZŪKIJA

● ALYTUS

GLĒBO EŽERAS

(ČIA IŠ PADANGIŲ NUSILEIDO EŽERAS)

● VARĖNA

MERKINĖ

(MERKINĖS PILIAKALNIS)

LIŠKIAVA

(VOKĖS AKMUO)

DRUSKININKAI

(VIETA POILSIUI)

ŪLOS AKIS

(2 km NUO MANČIAGIRĖS)

MARCINKONYS

(ETNOGRAFINIS KAIMAS)

MARGIONYS

(VAIKELIŲ ARBA BOBOS DARŽO ŠALTINIS)

MUSTEIKA

(BITININKYSTĖS MUZIEJUS)

ČEPKELIŲ RAISTAS

(DABAR MILŽINAS SLEPIASI ČIA)

DAUGIAU MARŠRUTŲ:

tavo-vaikas.lt

MILŽINIŠKAS ŠEIMOS SAVAITGALIS: DZŪKIJA

Ar kada keliavote knygos herojaus pėdomis? Ne? Tada kviečiame pakeliauti su Milžinu mažyliu po Džukiją! Kartu su vaikais atraskite knygoje aprašytas legendines vietas ir patirkite milžiniškų nuotykių kupiną vasaros savaitgalį!

1. Ūlos akis. Kelionės pradžioje pažvelkite į Ūlos akį. Tai šaltinis, almantis netoli Mančiagirės kaimo, kairiajame Ūlos upės krante. Netoli šaltinio atsiveria įspūdinga Ūlos kranto atodanga. Labas, Džukija!

2. Marcinkonių kaimas. Marcinkonys – vienas didžiausių Lietuvos kaimų, kuriam pradžią davė miško žvalgų gyvenvietė, minima jau 1637 metais. Žmonės čia gyveno jau akmens amžiuje. Atvažiuavę į Marcinkonis, aplankykite etnografinį muziejų, o lankytojų centre pasiimkite Džukijos nacionalinio parko žemėlapi.

3. Zackagirio (Dziackagirio) pažintinis takas. Manome, kad šis pažintinis takas labai tinka visai šeimai, nes keliaujama vaizdingomis Marcinkonių apylinkėmis, šalia Dziackagirio upelio, Grūdės upės kilpų, tamsaus Aklaežerio. Pakeliui dairykites vėjo pustos Gaidžių kopos ir nedidelės, bet gražios pelkutės, kurias vietiniai vadina „Meškos šikna“.

4. Poilsio pertraukėlė. Po žygio atspūskite Kastinio stovyklavietėje prie Kastinio ežero. Čia įrengti miško baldai, pavėsinės, tualetas, laužavietė, yra pliažas. *Koordinatės: 54.058733, 24.424238.*

Laikas piknikui! Nežinau, kaip jūsų vaikai, bet Milžinas mažylis labai mėgsta sūrius sausainius. Tokių kelionės išvakarėse gali iškepti net vaikai: 200 g minkšto sviesto gerai išsukite su 100 g tarkuoto kietojo sūrio „Džiugas“ iki purios masės, įmuškite kiaušinį, įberkite druskos, kmynų, išmaišykite. Po truputį suberkite tiek miltų, kad lengvai minkytūsi tešla ir neliptų prie rankų. Tešlą šiek tiek palaikykite šaldiklyje, tada ištraukę padarykite sausainius ir 20 min. kepkite 180–190 C° orkaitėje. Išėina 35 vidutiniai sausainiai.

5. Čepkelių raistas. Piečiausiam Lietuvos pakraštyje plyti didelis ir paslaptingas Čepkelių pelkynas, kuriame šiuo metu slepiasi Milžinas mažylis. Čepkelių rezervatas apima 5858 ha plotą, jame auga daug retų ir valstybės saugomų augalų. Čia gyvena vilkai, lūšys, tetervinai ir kurtiniai. Dėl specialių lankymo sąlygų pasitikslinkite: www.cepkeliai-dzukija.lt

6. Vaikelių šaltinis. Skroblaus versmės – tai gražaus upelio Skroblaus ištakos, esančios Margionių kaime. Skroblaus versmėse požeminiai vandenys į paviršių išteka ne tik šlaituose. Vadinamajame „Bobos darže“ jie veržiasi iš giluminių sluoksnių ir žemės paviršiuje telkiasi nedideliuose duburiuose, kuriuos vietiniai žmonės vadina „burbaklėmis“. Iš „Bobos daržo“ šaltinio, anot legendos, buvo galima išsigriebti kūdikį. Šioje legendinėje vietoje buvo apsilankęs Milžinas mažylis (skaitykite pridėtą Kotrynos Zylės knygos „Milžinas mažylis“ ištrauką).

7. Bitės. Užsukime į etnografinį Musteikos kaimelį, 12 km į pietus nuo Marcinkonių, garsėjantį bitininkystės muziejumi, kelminiais aviliais, drevėtomis pušimis, į kurias bitės vis dar neša medų. Čia yra ir senovinės bitininkystės takas.

8. Druskininkai. Druskininkuose laukia daug pramogų, kurias rinkitės savo nuožūra. Jeigu sugalvosite čia pernaktoti, rekomenduojame kelias įdomias vietas: atostogų namus SAKĀ, kur visi kambariai įrengti pagal šio krašto legendas (atostogunamai.lt), arba kempingą (kemping.lt), juk miegoti palapinėje – jėga!

9. Liškiava. Toliau važiuojame į seną džukų miestelį Liškiavą ieškoti milžinės Vokės (Milžino mažylio draugės) pamesto akmens (kažkada – labai didelio, deja, dabar jis suskeldėjęs į gabalus). Akmens dairykites dar neprivažiavę Liškiavos miestelio. *Jo koordinatės: 54.04472, 24.04000.* Užkopę į Liškiavos piliakalnį, pažvelkite į Nemuną milžinės Vokės akimis ir pabandykite įžiūrėti upės gelmėje paliktus akmenis.

10. Džukų vaisės. Išalkote? Paklausinėkite vietinių, kur rasti džukiškų gardumynų: saldžios grikinės babkos, pyragėlių su spanguolių uogiene, grikių košės ir žolynų arbatos su medumi.

11. Merkinė. Užsukite į šį seną miestą su šlovinga ir turtinga istorija, kur šiuo metu miškų ir upių prieglobstyje gyvena 1500 gyventojų. Nuo Merkinės piliakalnių atsiveria nuostabus vaizdas.

12. Glėbo ežeras. Kelionė po Džukiją Milžino mažylio pėdomis baigiasi prie apskrito Glėbo ežero, kuris pasak legendos nusileido iš dangaus (pasakojimą skaitykite knygoje „Milžinas mažylis“). Iki pasimatymo kitose Milžino mažylio kelionėse po Lietuvą!

VAIKELIŲ ŠALTINIS

Ištrauka iš Kotrynos Zylės knygos „Milžinas mažylis“ (Vilnius: Aukso žuvys, 2014)

Vidury lauko, kuris besimėgaudamas saldžiu lietučiu net vilnijo iš susijaudinimo, mane apstulbino netikėtas vaizdas. Žemai žemai, tarp žalių smilgų stiebelių išvydau mažutį rausvą žmonių kūdikėlį, ramiausiai snaudžiantį ten, kur po akimirkos turėjau dėti koją. Taip ir susitingau prie juosmens pritrauktu keliu ir praverta burna.

Atitokęs kiek atsitraukiau ir ėmiau dairytis mažylio tėvų. Kiek tik akys užmato, aplink nebuvo nė gyvos dvasios. Vėl įsmeigiau nustebusį žvilgsnį į kamuolėlį po kojomis.

Norėdamas geriau išžiūrėti, pritūpiau ir prikišau nosį prie pat rausvos, lietaus lašeliais nusagstytos odelės. Vaikutis ramiai alsavo, putliu žanduku nulenkęs čia pat augusias smilgas. Visai šalia kunkuliavo šaltinėlis. Kol svarsčiau, kaip čia derėtų pasielgti, net pašiurpau, vandenyje žiūrėjęs kitą kūdikį. Vieną akimirką pamaniau, kad šaltinyje netyčia atsidūrė ką tik stebėtas mažylis, bet dirstelėjęs šonan išvydau jį čia pat, trinantį užsimiegojusias akeles. Vėl įsistebeilijau į vandenį ir supratau, kad tas kitas rausvaskruostis vaikutis versmėje anaip tol ne skęsta, o kuo smagiausiai nardo ir sukinėjasi lyg vikri dvikojė žuvytė. Man bevėpsant, iš gelmės pasirodė dar vienas įsidūkęs mažylis ir ėmė risti su iki tol ramiai plūkau siu draugu. Ir ką tik pievoje snaudęs mažylis neįtikėtinais vikriai niurkstelėjo į vandenį, dailiai sumaskatavo pėdutėmis ir vienu yriu atsidūrė šalia šelstančių vaikų. Kurį laiką akylai juos stebėjau.

Bijojau praleisti lemiamą ženklą, jei kuriam imtų trukti oro ar pasidarytų šalta. Kur tau! Vikrūs rausvi kūneliai čia prapuldavo versmės keliamo smėliuko sukury, čia vėl išnirdavo, nebyliai krykšdami smulkiais oro burbuliukais. Negalėjau atplėšti akių, kai jie, mažais kumštukais nusitvėrę vandeny mirkstančių žolių kuokštų, stumiami srovės, vartėsi kūlio kaip juokingi vandens malūneliai.

Staiga vienas mažylis vikriai niurkstelėjęs pranyko smėlio purslais virstančioje šaltinio akyje. Visai netrukus jam iš paskos murkstelėjo ir antrasis. Galiausiai, krykštelėjęs, prapuolė ir paskutinis.

Gulėjau pievoje, visu ilgiu išsitiesęs ant pilvo ir beveik nosį įmerkęs į paslaptiną šaltinį bandžiau susiprasti, ką čia prieš akimirką savo akimis regėjau. Jutau, kaip man į nugarą barbena taip rimčiau ir neįsismarkavęs lietus, bet dar ilgai neatitraukiau žvilgsnio nuo burbuliuojančios versmės.

Vis laukiau vėl pasirodančių vaikelių. Tik jų nebebuvo nei ženklo. Po kurio laiko

įskaudo pečius ir apsiverčiau ant nugaros. Įbedžiau žvilgsnį į debesis ir lietui kapsint tiesiai į veidą svarsčiau, gal vertėtų porai dienų čia apsistoti ir išsiaiškinti, kokią stebuklingą vietą taip netikėtai radau.

Taip bemintydamas, akies kampučiu pastebėjau mažųjų žmonių moteriškę. Jai leidžiantis šlaitu, vėjyje lyg burės plėvėsavo ilgas platus sijonas ir balta skepeta rankoje.

Nesupratau, ar ji skuba link manęs, ar link šaltinio, bet nusprendžiau šiek tiek pabendrauti. Atsikėliau nuo žemės ir atsisėdau patogiai sukryžiuavęs kojas. Moteriškė jau buvo visai čia pat, tad plačiai nusišypsojau ir garsiai pasisveikinau.

– Laba diena. Aš Kernius. Keliavau pro šalį ir stabtelėjau prie šaltinio, – pradėjau pasakoti ir trumpam nutilau. Nesumojau, ar kloti visą tiesą apie vaikelius baloje, ar geriau nutylėti.

– Laba diena, – atgalia ranka šluostydamosi aplytą veidą atsakė moterėlė. – Aš Ona. Ar atkeliavai čia kam sugauti vaikelio?

– Su... sugauti vaikelio? – taip ir pakartojau nepridūręs nieko gudriau.

– Na taip, sugauti naujagimio. Ir aš čia to paties atkeliavau. Mūsų kaime esu vaikelių gaudytoja. Nesu regėjusi, kad ir milžinai čia mažylių ateitų, juolab vyrai milžinai, bet gal ir milžinukų kartais iš versmės išnyra, gal šaltinėlis kiekvienam pagal giminę dovanoja.

– Šitas šaltinis dovanoja vaikelius? – išpyškinau iš nuostabos pakeltais antakiais.

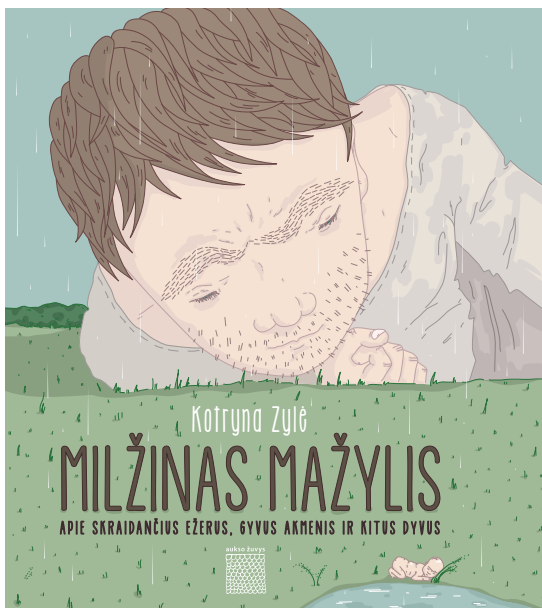
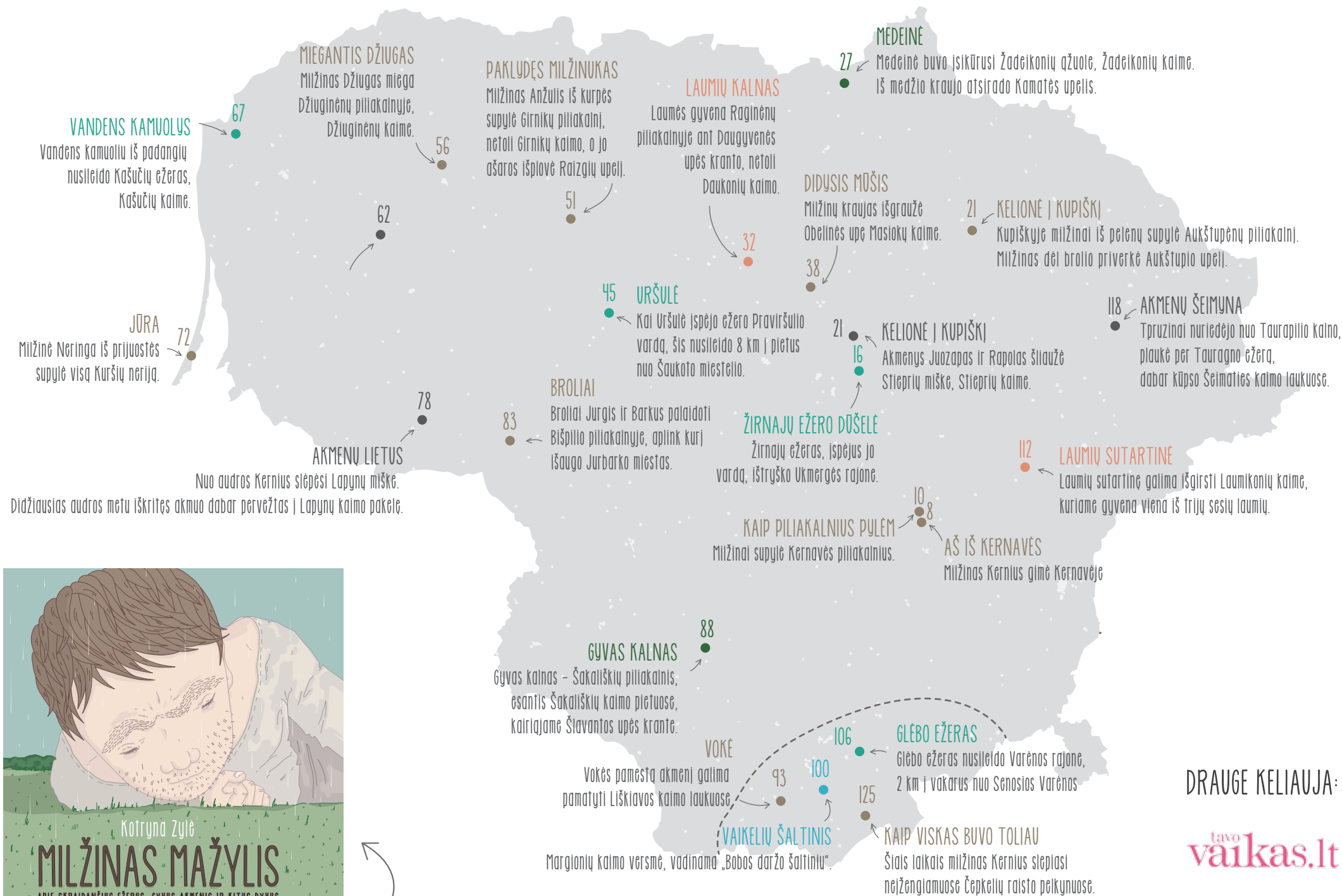
Moteris sustojo ir įbedusi tiriantį žvilgsnį man į akis palingavo galva netardama nė žodžio.

– Nežinai apie versmės galias ir tokią vietą užtikai netyčia? – lėtai paklausė.

– Taip ir bus... – susigėdęs nuleidau akis. – Bet jau mačiau čia ropinėjančius ir vandeny dūkstančius kūdikėlius! – pridūriau norėdamas pasirodyti ne toks sutrikęs, koks buvau iš tiesų.

– Na ir gerai, vadinasi, jau žinai, kas čia dedasi ir ką aš dabar darysiu, tad galėsiu nesigaišinti ilgiems aiškinimams, – ramiai tepasakė Ona, tūpdamosi prie kunkuliuojančios versmės.

Nieko nebeatsakiau, tik išplėtęs akis stebėjau, kaip ji, ant kelių užsitiesusi atsineštą baltą skepetą, iki pat alkūnių įmurkdžiusi rankas į kunkuliuojantį vandenį, lėtais judesiais naršo šaltą versmę. Vos po kelių akimirkų puse lūpų šyptelėjusi jau traukė iš vandens spurdantį rausvą vaikelį ir jam gailiai knirkiant švelniai suvystė.

KELIAUTI KVIĘČIA KNYGA „MILŽINAS MAŽYLIS“

DRAUGE KELIAUJA:

tavo
vaikas.lt

DŽIUGAS